

Торжествено евхаристијско сабрање у манастиру Светог апостола Луке у Бошњану - Патријарх Порфирије: Када обнављамо светиње имамо шансу да се обновимо као народ (ФОТО)

Заиста је велика радост и велики благослов да се светиње, манастири у нашем народу и подижу и обнављају. Баш онда када обнављамо светиње и долазимо у њих, и ми, не само да имамо шансу да се обнављамо, да растемо у Духу Светоме, него заиста та обнова јесте и наша унутарња, лична реалност. Обнављамо се као појединци, као чланови тела Христовог, Цркве Његове, али имамо шансу и да се обновимо као народ, рекао је Патријарх Порфирије у литургијској беседи у манастиру Светог апостола и јеванђелисте Луке у Бошњану, 31. октобра 2022. године.

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије посетио је 31. октобра 2022. године, на празник Светог апостола и јеванђелисте Луке и Светог Петра Цетињског, манастир Светог апостола и јеванђелисте Луке у Бошњану, у Богом чуваној Епархији крушевачкој.

Овом приликом, Његова Светост освештао је руско царско звоно, које је знаменито и јединствено по својој величини, чија тежина износи тринаест тона.

После освећења звона, Патријарх Порфирије началствовао је на светом евхаристијском сабрању у манастиру Светог апостола Луке, уз саслужење Преосвећене господе Епископа шумадијског Јована и крушевачког Давида, игумана манастира Светог Луке архимандрита Алексеја – изабраног епископа хвостанског, архимандрита Нектарија – изабраног епископа јегарског, архимандрита Доситеја – изабраног епископа липљанског, свештенства и свештенмонаштва из више епархија Српске Православне Цркве, у молитвеном присуству многобројног верног народа.

У архипастирској беседи, говорећи о манастиру Светог Луке који доживљава своју трећу обнову, Патријарх Порфирије је рекао да је заиста велика радост и велики благослов да се светиње, манастири у нашем народу и подижу и обнављају. Баш онда када обнављамо светиње и долазимо у њих, и ми, не само да имамо шансу да се обнављамо, да растемо у Духу Светоме, него заиста та обнова јесте и наша унутарња, лична реалност. Обнављамо се као појединци, као чланови тела Христовог, Цркве Његове, али имамо шансу и да се обновимо као народ. Неко од светих је рекао да су манастири и људи који живе у манастирима – монаси, број монаха у једном народу је показатељ духовног здравља тог народа. Рекао је то Свети отац Јустин. А други мудар човек, говорећи о обнови своје земље, рекао је да ће се његова земља обновити тако што ће обнова почети из манастира. Био је то велики писац руски и светски, велики Достојевски.

Сабрали смо се да осветимо звоно које треба да позива на молитву, да освећујући звоно молимо Бога и нас да освећује. Наша православна вера, не само да је оно што би неки хтели да је део прошлости, археолошка вредност и не само да нас је вера и наша православна Црква чувала кроз историју, него наша православна вера је изградила оно што ми јесмо, уобличила наше биће, створила наш поглед на свет, наш поглед на међусобне односе, наш поглед

на односе према другима. Једном речју, када не би било православне вере, када бисмо одузели нашу православну веру са бића нашег народа, вероватно да би мало тога остало. И засигурно да оно што нам је пружила и подарила наша вера, онако како нас је уобличио, када би се одузела од нас, онда највероватније, у најмању руку, не бисмо били оно што јесмо, рекао је Његова Светост.

Вера се умножава онда када чистимо своје срце. Јер ако није чисто срце, нити мислити, нити делати, нити говорити, не можемо исправно и чисто. Данас важи слоган – Чини што ти срцу драго. Наравно да је то с једне стране исправно, али шта ако твоје срце није чисто, ако је твоје срце помрачено и скучено и ако из таквог срца будеш чинио што ти срцу драго, да ли ће то бити пре свега теби спасоносно? А како ће бити у односу на друге, ако и теби није спасоносно, не треба ни причати. Господ каже: Хвала ти, оче, што си ово сакрио од будних и разборитих, а открио безазленима. Безазлени су они чистога срца. Мудрост истинска и права не стиче се само неким напорима ума, не стиче се сабирањем интелектуалних знања, не стиче се чак сабирањем искустава личних, него се стиче очишћењем срца, очишћењем нашег унутарњег бића. То је вера, то је вера православна, то је Црква, нагласио је Првојерарх Српске Православне Цркве.

Говорећи о Светом апостоу и јеванђелисти Луки, Патријарх српски је рекао да његов пример најбоље показује шта је вера. Иако лекар, подразумевало се да његова вештина и знање почивају на егзактним подацима, на ономе што је рационално. И он је као лекар исцељивао ослањајући се на своја практична знања. Међутим, у дубини његовог деловања и делатности свакако је била вера у Христа и знао је да човеку није добровољно да има само здраво тело, него да мора имати и здрав дух. А здрав дух, здрава душа, не може бити без Духа Светога, без Христа. Нека би Господ дао да увек имамо на уму да у цркву идемо и Богу се молимо, не да бисмо се разметали својом духовношћу, да бисмо се приказивали као бољи од других или да бисмо имали потребу да будемо чудотворци. Нема већег чуда од тога да постојимо, од тога да смо заједно и од тога да нас Бог воли и да нам је наменио Вечност.

На крају светог евхаристијског сабрања, Његова Светост освештао је славске дарове поводом славе овог манастира.

Манастир Светог апостола и јеванђелисте Луке у Бошњану

Како се наводи у књизи “Манастир Светог апостола и јеванђелисте Луке”, манастир Светог апостола и јеванђелисте Луке налази се у селу Бошњане у области Темнић, у јужном делу Шумадије. Манастир је удаљен од Крушевца, седишта православне Епархије крушевачке 17 километара. У самом манастиру доминирају велика црква посвећена Светом Луки и Кнежева кула – звоник са осам звона и параклисом у приземљу, посвећеном Светом кнезу Лазару и Светом цару Николају Другом Романову.

Према предању, сачуваном у народном памћењу овог краја, првобитни манастир на овом месту подигнут је у 14. веку, у време владавине кнеза

Лазара Хребелјановића. Највероватније је био метох манастира Раваница. Први манастир порушен је за време најезде Турака, највероватније после заузимања Крушевца 1427. године. На истом месту касније је подигнут нови, скромнији манастир. Овај манастир живео је до 19. века, до чувене Варваринске битке 1810. године. Битка се водила недалеко од манастира, па Турци, губећи битку, тада су манастир предали ватри, а монахе побили.

Трећа обнова манастира започета је деведесетих година 20. века, након сновиђења Верољуба Љубе Василијевића из Бошњана. По његовом казивању на Сретење 1989. године у сну му се јавио светитељ, који му је заповедио да, заједно са свим сељанима, на месту старог започне зидање новог манастира. Бошњанци су од тадашњег епископа шумадијског г. Саве Вуковића затражили благослов за градњу цркве. Владика је то добро дело благословио и освештао темељ на дан Свете Петке 1990. године. После две године, владика је овде упутио две искушенице, Полексију и Миљу Мајсторовић, а потом и чудесног времешног старца Гаврила Антонијевића, како би била заснована манастирска обитељ.

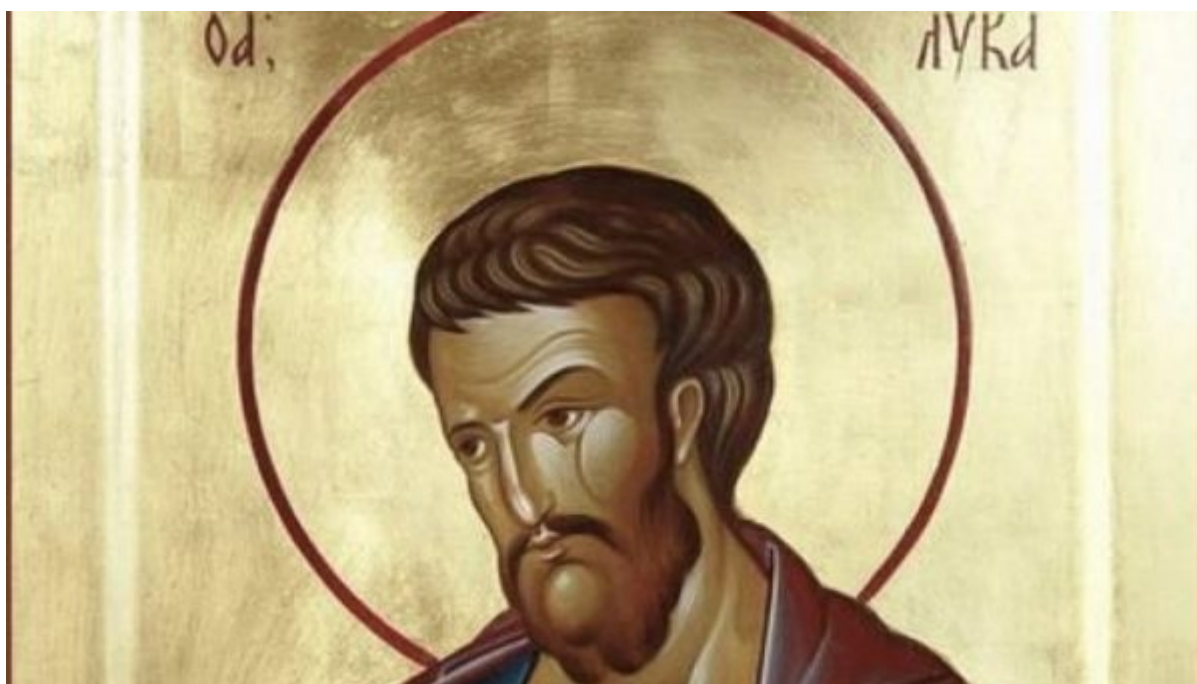
Народ је долазио на службе Божије, а мала обитељ: монахиње Павла и Макрина и старац Гаврило старали су се о манастиру. Но, недуго по упокојењу старца Гаврила, монахиње су отишле 2000. године, а манастир поново запуство. У пролеће 2002. године манастир је посетио старац Тадеј Витовнички рекавши тада да се “овде хода по костима мученика” и да ће манастир ускоро доживети велику обнову. По Промислу Божијем, исте године, на празник Усековања главе Светог Јована Крститеља, и по старчевом благослову, овде долази архимандрит Алексеј Богићевић, кога Преосвећени Епископ шумадијски г. Јован поставља за настојатеља. Тада креће велика обнова, материјална, а надасве духовна, која и даље траје.

Манастир Светог Луке у Бошњану, поред свог заштитника Светог апостола и јеванђелисте Луке, као манастирске славе молитвено прославља још Четрдесет севастиијских мученика – Младенце и Светог великомученика Прокопија.

Свети апостол и јеванђелист Лука

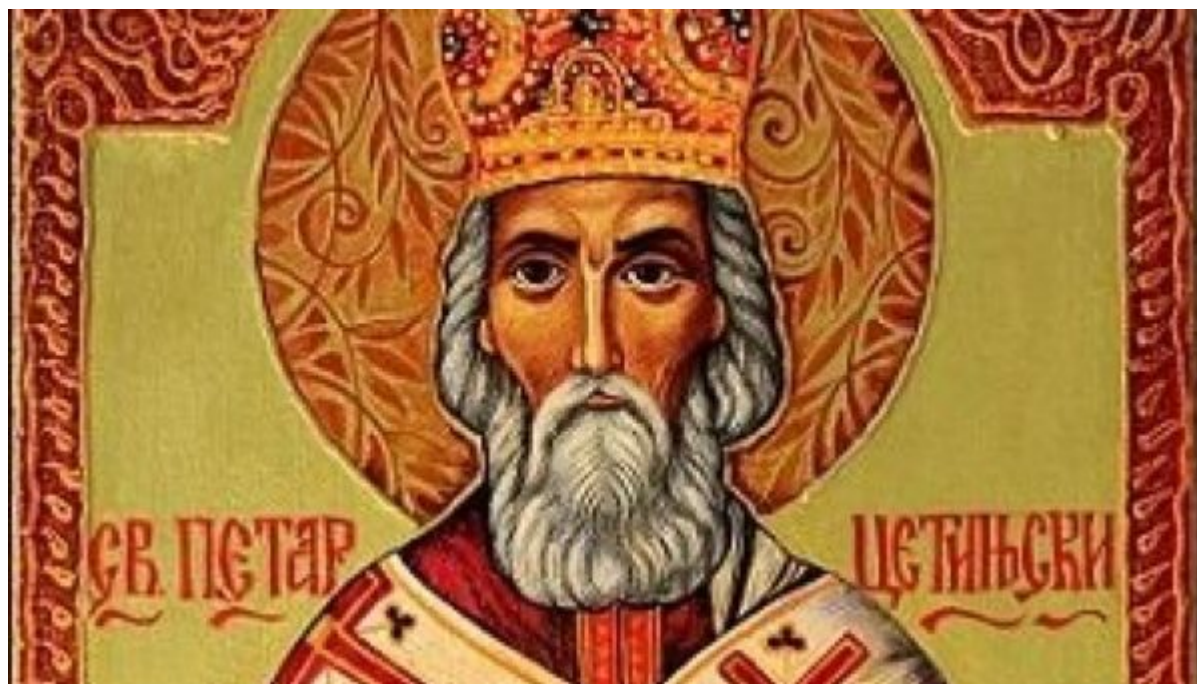

Родом из Антиохије. У младости изучио беше добро грчку филозофију, медицину и живопис. У време делатности Господа Исуса на земљи св. Лука дође у Јерусалим, где види Спаситеља лицем у лице, чује Његову спасоносну науку и буде сведок чудесних дела Његових. Поверовавши у Господа, св. Лука би увршћен у Седамдесет апостола и послат на проповед. Заједно са Клеопом видео васкрслог Господа на путу за Емаус (Лк. 24). По силаску Духа Светога на апостоле Лука се вратио у Антиохију, и тамо је постао сатрудник апостола Павла, с којим је путовао и у Рим, обраћајући у веру Христову Јевреје и незнабошце. Поздравља вас Лука лекар њубазш, пише Колошанима

апостол Павле (Кол. 4, 14). Не молбу хришћана написао Јеванђеље, око 60. године. По мученичкој смрти великог апостола Павла св. Лука је проповедао Јеванђеље по Италији, Далмацији, Македонији и другим странама. Живописао икону Пресвете Богородице — и то не једну него три, а тако исто и иконе св. апостола Петра и Павла. Отуда се св. Лука сматра оснивачем хришћанског иконописа. Под старост посетио је Ливију и Горњи Мисир. Из Мисира се вратио у Грчку, где је настављао с великом ревношћу проповедати и људе Христу обраћати, без обзира на своју дубоку старост. Написао св. Лука Јеванђеље и Дела Апостолска, и обоје посвети Теофилу, кнезу Агаје. Беше му 84 године, када га зловни идолопоклоници ударише на муке Христа ради и обесише о једној маслини у граду Тиви (Теби) Беотијској. Мошти чудотворне овога дивног светитеља беху пренесене у Цариград у време цара Констанција, сина Константиновог.

* * *

Свети Петар Цетињски

Митрополит црногорски. Рођен 1. априла 1749. године у селу Његушу. Ступио у чин монашки у својој 12. години. По смрти митрополита Саве 1782. године Петар постаде митрополитом и господарем Црне Горе. Сав свој живот, витешки и свети, посветио је овај славни муж своме народу. Унутра је радио свом снагом да измири завађена племена, а споља да одбрани земљу и народ од грабљивих нападача. Успео је и у једном и у другом послу. Прославио се нарочито победом над војском Наполеоновом у Боки и Далмацији. Према себи је био суров и према сваком другом праведан и снисходљив. Живео је у једној

тескобној келији, као прост монах, иако је био кнез над једним народом. Упокојио се 18. октобра 1830. године. Његове чудотворне мошти почивају нетљене у манастиру Цетињском. Господ га прослави на небесима и на земљи, као верног и трпељивог слугу Свога.

tvhram.rs